

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus)

8. mai 2024*

Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Ühtne kriisilahendusfond – Ühtse Kriisilahendusnõukogu otsus 2021. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta – Põhjendamiskohustus – Õigusvastasuse vastuväide – Kohtuotsuse tagajärgede ajaline piiramine

Kohtuasjas T-393/21,

Max Heinr. Sutor OHG, asukoht Hamburg (Saksamaa), esindajad: advokaadid A. Glos, M. Rätz, H.-U. Klöppel ja M. Meisgeier,

hageja,

versus

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: J. Kerlin, C. De Falco ja T. Wittenberg, keda abistasid advokaadid B. Meyring, T. Klupsch ja S. Ianc,

kostja,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president A. Kornezov, kohtunikud G. De Baere, D. Petrлік (ettekandja), K. Kecsmár ja S. Kingston,

kohtusekretär: ametnik S. Jund,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 9. märtsi 2023. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse¹

- 1 Hageja Max Heinr. Sutor OHG palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis, et teda puudutavas osas tühistataks Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB, edaspidi „kriisilahendusnõukogu“) 14. aprilli 2021. aasta otsus SRB/ES/2021/22 ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2021. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

[...]

III. Poolte nõuded

- 25 Hageja palub Üldkohtul:
- tühistada vaidlustatud otsus ja vaidlustatud teatis;
 - mõista kohtukulud välja kriisilahendusnõukogult.
- 26 Kriisilahendusnõukogu palub Üldkohtul:
- jätta hagi rahuldamata;
 - mõista kohtukulud välja hagejalt;
 - teise võimalusena jätta tühistamise korral vaidlustatud otsuse tagajärjed kehtima kuni selle otsuse asendamiseni või vähemalt kuueks kuuks alates kohtuotsuse jõustumise kuupäevast.

IV. Õiguslik käsitus

- 27 Kõigepealt väarib meeldetuletamist, et oma hagis palub hageja ennetavalt tühistada ka vaidlustatud teatise juhul, kui vastuseks kuuendale väitele omistab Üldkohus teatisele vaidlustatud otsuse sisust sõltumatu sisu. Hageja sõnul selgitab kriisilahendusnõukogu selles teatises oma otsust jätta rahuldamata tema taotlus vaadata läbi tema andmed seoses 2018.–2020. aasta osamakseperioodide *ex ante* osamaksetega.
- 28 Selle kohta tuleb tõdeda, et hoolimata vaidlustatud teatise tühistamise nõude pealkirjast, nagu hageja on selle sõnastanud, piirduvad tema argumendid tegelikult vaidlustatud otsuse õiguspärasuse vaidlustamisega. Seega ei esita hageja vaidlustatud teatise kohta ühtegi iseseisvat ja konkreetset argumenti. Neil asjaoludel tuleb sellest järeldada, et kuues väide ja hagi tervikuna puudutavad tegelikult ainult vaidlustatud otsust.
- 29 Hageja põhjendab oma hagi 14 väitega:
- esimese kohaselt on rikutud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e;
 - teise kohaselt on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, millele on viidatud määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teises lõigus koostoimes direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikega 7;

¹ Esitatud on üksnes käesoleva kohtuotsuse need punktid, mille avaldamist peab Üldkohus otstarbekaks.

- kolmanda kohaselt on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet;
 - neljanda kohaselt on rikutud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikliga 16 kaitstud ettevõtlusvabadust;
 - viienda kohaselt on rikutud tema asutamisvabadust, mis on sätestatud ELTL artiklites 49 ja 54 nende koostoimes;
 - kuuenda kohaselt on rikutud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 lõikeid 3 ja 4;
 - seitsmenda kohaselt on rikutud harta artikli 41 lõikes 1 ja lõike 2 punktis a ette nähtud õigust olla ära kuulatud;
 - kaheksanda kohaselt on rikutud harta artikli 41 lõikes 1 ja lõike 2 punktis c ning ELTL artikli 296 teises lõigus ette nähtud põhjendamiskohustust;
 - üheksanda kohaselt on rikutud harta artikli 47 lõikes 1 ette nähtud tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet;
 - kümnendas väites on teise võimalusena esitatud õigusvastasuse vastuväide delegeeritud määruse 2015/63 artiklite 4–7 ja 9 ning I lisa suhtes, kuna rikutud on ELTL artikli 296 teises lõigus ette nähtud põhjendamiskohustust;
 - üheteistkümnendas väites on teise võimalusena esitatud õigusvastasuse vastuväide delegeeritud määruse 2015/63 artiklite 4–7 ja 9 ning I lisa suhtes, kuna rikutud on harta artikli 47 lõikes 1 ette nähtud tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet;
 - kaheteistkümnendas väites on teise võimalusena esitatud õigusvastasuse vastuväide delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõike 2 ja artikli 3 punkti 11 suhtes, kuna rikutud on direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 7 ja võrdse kohtlemise põhimõtet;
 - kolmeteistkümnendas väites on teise võimalusena esitatud õigusvastasuse vastuväide delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõike 2 ja artikli 3 punkti 11 suhtes, kuna rikutud on harta artikliga 16 kaitstud ettevõtlusvabadust;
 - neljateistkümnendas väites on teise võimalusena esitatud õigusvastasuse vastuväide delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõike 2 ja artikli 3 punkti 11 suhtes, kuna rikutud on asutamisvabadust, mida kaitsevad ELTL artiklid 49 ja 54 nende koostoimes.
- 30 Repliigis märkis hageja, et loobub kümnendast ja üheteistkümnendast väitest.
- 31 Kõigepealt tuleb analüüsida väiteid, milles hageja on esitanud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõike 2 ja artikli 3 punkti 11 õigusvastasuse vastuväite, ning seejärel väiteid, mis otseselt puudutavad vaidlustatud otsuse õiguspärasust.

A. Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkti 11, artikli 5 lõike 1 punkti e ja artikli 14 lõike 2 suhtes esitatud õigusvastasuse vastuväited

- 32 Kaheteistkümneenda, kolmeteistkümneenda ja neljateistkümneenda väite pealkirjadest nähtuvalt esitab hageja õigusvastasuse vastuväited delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõike 2 ja artikli 3 punkti 11 suhtes. Sellegipoolest ilmneb hagiavalduse põhjendustest, et hageja vaidlustab sisuliselt ka delegeeritud määruse artikli 5 lõike 1 punkti e õiguspärasuse.
- 33 Nii väidab hageja konkreetsemalt kaheteistkümneendas väites, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkt 11, artikli 5 lõike 1 punkt e ja artikli 14 lõike 2 rikuvad direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 7 ja võrdse kohtlemise põhimõtet. Kolmeteistkümneendas väites leiab hageja, et delegeeritud määruse 2015/63 need sätted rikuvad ka harta artikliga 16 kaitstud ettevõtlusvabadust. Neljateistkümneendas väites märgib hageja, et kõnealused sätted rikuvad ELTL artiklitega 49 ja 54 kaitstud asutamisevabadust.
- 34 Hageja esitas õigusvastasuse väited juhuks, kui delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e tuleb tõlgendada nii, et see ei võimalda *ex ante* osamaksete kindlaksmääramiseks arvesse võetavate kohustuste arvutamisel usalduskohustusi välja jätta.
- 35 Seega tuleb kõigepealt analüüsida, kas delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e tuleb tõlgendada nii, et see ei võimalda sellist väljajätmist. Kui see on nii, siis tuleb seejärel hinnata, kas delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõike 2 ja artikli 3 punkt 11 on kooskõlas direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikega 7, võrdse kohtlemise põhimõttega, harta artikliga 16 ning ELTL artiklitega 49 ja 54.

1. Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e ulatus

- 36 Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e kohaselt jäetakse *ex ante* osamaksete arvutamisel „investeeringuhingute puhul [arvesse võtmata] kohustused, mis tulenevad kliendi varade või raha hoidmisest, [...] tingimusel et kõnealune klient on kohaldatava maksejõuetusõiguse alusel kaitstud“.
- 37 Hageja väidab, et seda sätet tuleb tõlgendada nii, et see võimaldab tema *ex ante* osamaksete kindlaksmääramisel jätta tema kohustuste arvutamisel usalduskohustuste summa välja, kuna need kohustused vastavad selles sättes ette nähtud tingimustele.
- 38 Kriisilahendusnõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.
- 39 Kohtupraktikast ilmneb, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 ei anna kriisilahendusnõukogule kaalutusõigust jätta teatud kohustused *ex ante* osamaksete riskipõhisel korrigeerimisel välja, vaid selles on hoopis täpselt loetletud tingimused, mille täitmise korral kohustus välja jäetakse (vt selle kohta 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 93). Sama kohtupraktika kohaselt ei saa võrdse kohtlemise, diskrimineerimiskeelu ja proportsionaalsuse põhimõtete arvessevõtmine õigustada teistsugust tulemust, kuna delegeeritud määruses 2015/63 on vahet tehtud olukordadel, millel on märkimisväärsed erisused, mis on otseselt seotud asjaomaste kohustustega kaasnevate riskidega (3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 95).

- 40 Sellega seoses väärrib meeldetuletamist, et kohtupraktika kohaselt tuleb sätteid, millega on kehtestatud erand, tõlgendada kitsalt (vt selle kohta 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, punktid 39 ja 40). Seega, kuna delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõikega 1 on kehtestatud erand direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikes 2 ette nähtud üldnormist, võimaldades teatud kohustused *ex ante* osamaksete arvutamisel välja jätta, on tegemist sättega, mida tuleb tõlgendada kitsalt.
- 41 Selles kontekstis tuleb märkida, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e on ette nähtud kolm kumulatiivset tingimust asjaomaste kohustuste väljajätmiseks *ex ante* osamaksete arvutamisel, nimelt esiteks peavad need kohustused kuuluma investeerimisühingule, teiseks peavad need tulenema klientide varade või raha hoidmisest ning kolmandaks peavad kliendid olema kohaldatava maksejõuetusõiguse alusel kaitstud.
- 42 Mis puudutab esimest tingimust, siis väidab hageja, et teda tuleb pidada investeerimisühinguks delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e tähenduses.
- 43 Mõiste „investeerimisühingud“ on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punktis 2 määratletud kui „direktiivi 2014/59[...] artikli 2 lõike 1 punktis 3 määratletud investeerimisühingud[...]“.
- 44 Poolte vahel ei ole vaidlust selle üle, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal oli direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punktis 3 mõiste „investeerimisühing“ määratletud viitega „määruse (EL) nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 2 määratletud investeerimisühing[ule]“, kusjuures viimati nimetatud sättes oli mõiste „investeerimisühing“ omakorda määratletud viitega „direktiivi 2004/39/EÜ artikli 4 lõike 1 punktis 1 määratletud isiku[tele], mille suhtes kohaldatakse kõnealuse direktiiviga kehtestatud nõudeid, välja arvatud: a) krediidasutused [...]“.
- 45 Nende sätete sõnastusest endast tuleneb, et delegeeritud määruse artikli 5 lõike 1 punktis e sisalduv erand ei olnud vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal kohaldatav üksusele, kes oli korraga nii krediidasutus kui ka investeerimisühing, nagu see oli hageja puhul. Sellega seoses ei ole vaidlust selle üle, et hageja on krediidasutus, kellel on panga tegevusluba tegutsemiseks finantsinstitutsioonina määruse nr 806/2014 artikli 2 ja artikli 3 lõike 1 punkti 13 ning direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punkti 2 tähenduses nende koostoimes.
- 46 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja väide, et tal on luba osutada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiivi 2014/65/EL finantsinstrumentide turgude kohta ning millega muudetakse direktiive 2002/92/EÜ ja 2011/61/EL (ELT 2014, L 173, lk 349) I lisa A jao punktides 1–7 loetletud investeerimisteenuseid ja tegeleda investeerimistegevusega.
- 47 Nimelt, nagu väidab kriisilahendusnõukogu: juhul, kui komisjon oleks soovinud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e viidata nii krediidasutustele kui ka investeerimisühingutele või ka krediidasutustele, kes on ühtlasi investeerimisühingud, oleks ta selles sättes viidanud „finantsinstitutsioonidele“, mitte „investeerimisühingutele“. Komisjon toimiski nii selle sätte punktides a, b ja f, kasutades sõna „finantsinstitutsioon“. Seevastu juhul, kui komisjon soovis piirata delegeeritud määruse artikli 5 lõike 1 alusel tehtava erandi kohaldamist teatud üksustega, kasutas ta täpsemat sõnastust, nagu „keskse[d] vastaspoole[d]“, „väärtpaperite keskedepositooriumi[d]“ ja „investeerimisühingu[d]“ – vastavalt selle sätte punktides c, d ja e.

- 48 Mis puudutab lõpuks hageja argumenti, et direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punktis 3 tehtud viide Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1) artikli 4 lõike 1 punktile 2 on viitamisviga, mille kriisilahendusnõukogu oleks pidanud parandama, siis ei esita hageja selle väite põhjendamiseks ühtegi konkreetset tõendit.
- 49 Sellega seoses väärrib meeldetuletamist, et praegu direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punktis 3 sätestatud mõiste „investeerimisühing“ määratlust muudeti Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. novembri 2019. aasta direktiivi (EL) 2019/2034, mis käsitleb investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet ning millega muudetakse direktiive 2002/87/EÜ, 2009/65/EÜ, 2011/61/EL, 2013/36/EL, 2014/59/EL ja 2014/65/EL (ELT 2019, L 314, lk 64), artikli 63 punktiga 1. See määratlus viitab nüüd Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. novembri 2019. aasta määruse (EL) 2019/2033, mis käsitleb investeerimisühingute suhtes kohaldatavaid usaldatavusnõudeid ning millega muudetakse määrusi (EL) nr 1093/2010, (EL) nr 575/2013, (EL) nr 600/2014 ja (EL) nr 806/2014 (ELT 2019, L 314, lk 1), artikli 4 lõike 1 punktile 22, mis omakorda viitab seoses mõistega „investeerimisühing“ direktiivi 2014/65 artikli 4 lõike 1 punktile 1, milles on see mõiste määratletud nii, et see hõlmab juriidilisi isikuid, kes osutavad investeerimisteenusel kolmandatele isikutele, ilma et krediidiasutused oleksid sellest määratlusest välja jäetud.
- 50 Poolte vahel ei ole siiski vaidlust selle üle, et direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punktis 3 sisalduva mõiste „investeerimisühing“ muudatus oli kohaldatav alles alates 26. juunist 2021 vastavalt direktiivi 2019/2034 artikli 67 lõike 1 teisele lõigule, tõlgendatuna lähtuvalt selle direktiivi põhjendusest 39.
- 51 Eeltoodust tuleneb, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e tuleb vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal, st 14. aprillil 2021 kehtinud redaktsioonis tõlgendada nii, et see ei võimalda selliste krediidiasutuste nagu hageja kohustusi nende *ex ante* osamakse kindlaksmääramiseks arvesse võetavate kohustuste arvutamisel välja jätta.
- 52 Neil asjaoludel ei vasta hageja usalduskohustused delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e ette nähtud esimesele tingimusele.
- 53 Kuna delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e ette nähtud kolm tingimust on kumulatiivsed, tuleb hageja argumentid tervikuna tagasi lükata, ilma et oleks vaja analüüsida, kas kaks ülejäänud tingimust on täidetud.
- 54 Järelikult tuleb analüüsida õigusvastasuse vastuväiteid, mille hageja esitas kaheteistkümnenda, kolmeteistkümnenda ja neljateistkümnenda väite raames.

2. Kaheteistkümnendes väide, mille kohaselt on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkt 11, artikli 5 lõike 1 punkt e ja artikli 14 lõige 2 õigusvastased, kuna need on vastuolus direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikega 7 ja võrdse kohtlemise põhimõttega

- 55 Käesolev väide jaguneb kaheks osaks, millest esimene puudutab delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkti 11, artikli 5 lõike 1 punkti e ja artikli 14 lõike 2 õigusvastasust direktiivi 2014/59 artikli 103 lõike 7 rikkumise tõttu ning teine võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist nendesamade sätetega.

56 Sissejuhatuses tuleb märkida, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõikega 2 on finantsinstitutsioonidele kehtestatud kohustus esitada kriisilahendusnõukogule vähemalt delegeeritud määruse II lisas osutatud teave, kusjuures selle lisa teise taande kohaselt peavad finantsinstitutsioonid esitama kriisilahendusnõukogule andmed „[k]ohustuste kogusumma“ kohta, mis on delegeeritud määruse artikli 3 punktis 11 määratletud kui kohustuste kogusumma, nagu on määratletud nõukogu 8. detsembri 1986. aasta direktiivi 86/635/EMÜ pankade ja muude rahaasutuste raamatupidamise aastaaruannete ja konsolideeritud aruannete kohta (EÜT 1986, L 372, lk 1; ELT eriväljaanne 06/01, lk 157) 3. jaos või Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. juuli 2002. aasta määruses (EÜ) nr 1606/2002 rahvusvaheliste raamatupidamisstandardite kohaldamise kohta (EÜT 2002, L 243, lk 1; ELT eriväljaanne 13/29, lk 609) osutatud rahvusvaheliste finantsaruandlusstandardite kohaselt.

a) *Esimene väiteosa, mille kohaselt on rikutud direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 7*

57 Eespool punktides 39–53 nähtub, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e ei ole ette nähtud usalduskohustuste väljajätmist *ex ante* osamakse arvutamisel ja selle kohaselt hõlmab see arvutus niisiis kõnealuseid kohustusi. Sellist väljajätmist ei ole ette nähtud ka delegeeritud määruse artikli 3 punktis 11 ega artikli 14 lõikes 2.

58 Hageja väidab sisuliselt, et delegeeritud määruse 2015/63 eespool viidatud sätted rikuvad direktiivi 2014/59 artikli 103 lõike 7 punkti a, kuna need ei võta finantsinstitutsioonide riskiprofiili kindlaksmääramisel arvesse seda, et usalduskohustused on riskivabad.

59 Kriisilahendusnõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

60 Sellega seoses tuleb märkida, et direktiivi 2014/59 artikli 103 lõike 7 kohaselt on komisjonil õigus võtta vastu delegeeritud õigusakte, et täpsustada mõistet „*ex ante* osamaksete korrigeerimine finantsinstitutsiooni riskiprofiiliga“.

61 Delegeeritud õiguse kontekstis ELTL artikli 290 tähenduses on komisjonil talle antud pädevuse teostamisel siiski ulatuslik kaalutusõigus, kui ta peab eelkõige andma keerulisi arvamusi ja hinnanguid (vt selle kohta 11. mai 2017. aasta kohtuotsus *Dyson vs. komisjon*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).

62 See on nii *ex ante* osamaksete riskiprofiiliga korrigeerimise kriteeriumide kindlaksmääramise puhul direktiivi 2014/59 artikli 103 lõike 7 alusel.

63 Sellega seoses väärrib meeldetuletamist, et nagu nähtub direktiivi 2014/59 põhjendustest 105–107 ja määruse nr 806/2014 põhjendusest 41, seisneb nende osamaksete spetsiifika selles, et need tagavad kindlustatuse loogika alusel, et finantssektor annab ühtsele kriisilahenduskorrale tema ülesannete täitmiseks piisavalt rahalisi vahendeid, julgustades samas asjaomaseid finantsinstitutsioone kasutama väiksema riskiga tegevusmudelit (vt selle kohta 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus *komisjon vs. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB*, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 113).

64 Selles kontekstis ja nagu nähtub direktiivi 2014/59 põhjendusest 114, tegi liidu seadusandja komisjonile ülesandeks täpsustada delegeeritud õigusaktiga, kuidas korrigeerida finantsinstitutsioonide osamakseid kriisilahendusrahastutesse vastavalt nende institutsioonide riskiprofiilile.

- 65 Samal eesmärgil on direktiivi põhjenduses 107 täpsustatud, et selleks, et riiklikesse rahastutesse tehtavad *ex ante* osamaksed arvutataks õiglaselt ning loodaks stiimulid väiksema riskiga tegevusmudeli kasutamiseks, tuleks osamaksete puhul võtta arvesse finantsinstitutsioonide krediidi-, likviidsus- ja tururiski määra.
- 66 Eespool toodust tuleneb, et komisjon pidi välja töötama eeskirjad *ex ante* osamaksete korrigeerimiseks vastavalt finantsinstitutsioonide riskiprofiilile, taotledes kahte omavahel seotud eesmärki, milleks on esiteks tagada, et võetakse arvesse eri riske, mida tekitab krediidiasutuste, pankade või laiemalt finantsinstitutsioonide tegevus, ja teiseks julgustada neid krediidiasutusi kasutama väiksema riskiga tegevusmudeleid.
- 67 Ent nagu nähtub delegeeritud määruse 2015/63 vastuvõtmisega seotud dokumentidest, eelkõige dokumentidest „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund“ (JRC tehniline uuring, mis toetab komisjoni teise taseme õigusakte (ühtsesse) kriisilahendusfondi tehtavate riskipõhiste osamaksete kohta) ja „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements“ (komisjoni talituste töödokument: hinnang sellele, kuidas kohaldada rahastamisvahenditesse tehtavate osamaksete arvutamiseks välja pakutud meetodit), eeldas selliste eeskirjade väljatöötamine komisjoni keerukaid analüüse ja hinnanguid, kuna ta pidi uurima erinevaid elemente, mille alusel eri liiki riske pangandus- ja finantssektoris tajutakse.
- 68 Eespool toodut arvestades oli komisjonil ulatuslik kaalutusõigus võtta direktiivi 2014/59 artikli 103 lõike 7 alusel vastu eeskirjad, millega täpsustatakse mõistet „*ex ante* osamaksete korrigeerimine finantsinstitutsiooni riskiprofiiliga“.
- 69 Neil asjaoludel peab aasta baasosamaksete korrigeerimise meetodi osas vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikele 7 liidu kohtu kontroll piirduma selle analüüsimisega, ega komisjonile antud kaalutusõiguse teostamisel ei ole tehtud ilmset viga või võimu kuritarvitatud või ega komisjon ei ole ilmselgelt ületanud oma kaalutusõiguse piire (vt selle kohta 21. juuli 2011. aasta kohtuotsus Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60).
- 70 Neil asjaoludel peab hageja tõendama, et eespool punktis 57 mainitud sätete puhul on tehtud ilmne viga või on võimu kuritarvitatud või et need ilmselgelt väljuvad komisjonile direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikega 7 antud kaalutusõiguse piiridest, kuna nendes ei ole ette nähtud usalduskohustuste väljajätmist tema *ex ante* osamakse arvutamisel.
- 71 Sellega seoses väidab hageja, et komisjon rikkus direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 7, kuna usalduskohustused on riskivabad – asjaolu, mis on *ex ante* osamaksete arvutamisel asjakohane kahel põhjusel. Esimesena on hageja hinnangul tema klientide raha, mida ta valitseb usaldussuhte alusel, kaitstud tema maksejõuetuse korral Saksa maksejõuetuse sätete alusel. Teisena väidab hageja, et kuna ta peab klientide vahendid üle kandma tooteid pakkuvatele finantsinstitutsioonidele, kaitseb neid vahendeid sellise institutsiooni maksejõuetuse korral lisaks hoiuste tagamise skeem Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. aprilli 2014. aasta direktiivi 2014/49/EL hoiuste tagamise skeemide kohta (ELT 2014, L 173, lk 149) tähenduses.
- 72 Kõigepealt väärrib meeldetuletamist, et direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikes 7 on ette nähtud kaheksa tegurit, mida komisjon peab arvesse võtma *ex ante* osamaksete korrigeerimisel finantsinstitutsiooni riskiprofiiliga. Kuigi „finantsinstitutsiooni riskipositsioon“ kuulub nende

- tegurite hulka, mistõttu on komisjon kohustatud sellega niisuguse delegeeritud õigusakti nagu delegeeritud määrus 2015/63 vastuvõtmisel arvestama, on see tegur vaid üks kriteerium kaheksa hulgas, mida komisjon peab sellise õigusakti väljatöötamisel arvesse võtma.
- 73 Seejärel tuleb märkida, et miski direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikes 7 ei viita sellele, et komisjon on kohustatud omistama ülekaaluka tähtsuse ühele või mitmele eespool punktis 72 nimetatud teguritest, nagu finantsinstitutsiooni riskipositsioon. Lisaks ei ole selles sättes täpsustatud, mil viisil peab komisjon riskipositsiooni arvesse võtma.
- 74 Lõpuks ei ole hageja igal juhul tõendanud, et usalduskohustused on kriisilahenduse korral täielikult riskivabad.
- 75 Nimelt, mis puudutab kõigepealt hageja argumenti, et usalduskohustustega ei kaasne kriisilahenduse korral riski, kuna usaldussuhte alusel valitsetav klientide raha on maksejõuetuse korral Saksa õigusega kaitstud, siis tuleb tõdeda, et hageja ei ole vastu vaielnud kriisilahendusnõukogu väitele, et see õigus ei anna klientide rahalistele vahenditele erilist kaitset seni, kuni need asuvad transiitkontol.
- 76 Sellega seoses selgitas kriisilahendusnõukogu, ilma et hageja sellele vastu vaidleks, et nende vahendite hoidmine transiitkontol suurendab usalduskohustustega seotud riski, kuna need vahendid ei ole kohe hageja muudest rahalistest vahenditest eraldatud ega ole seega maksejõuetuse korral Saksa õigusega kaitstud.
- 77 Selles küsimuses nähtub pealegi hagiavaldusest ja hageja kinnitas seda ka kohtuistungil, et mis teda puudutab, siis kantakse need vahendid iga kuu 15. või 30. päevaks üle ühiste usalduskontodele tooteid pakkuvates finantsinstitutsioonides, mis tähendab, et vahendid võivad jääda transiitkontole kõige enam 15 päevaks, mille vältel Saksa õigus neid maksejõuetuse korral ei kaitse.
- 78 Samuti väidab hageja ekslikult, et usalduskohustustega ei kaasne mingit riski alates hetkest, mil klientide rahalised vahendid kantakse transiitkontolt üle tooteid pakkuvale finantsinstitutsioonile, kuna mõne sellise institutsiooni maksejõuetuse korral kaitseb neid vahendeid hoiuste tagamise skeem.
- 79 Sellega seoses ei ole hageja vastu vaielnud kriisilahendusnõukogu argumendile, et selleks, et hoiuste tagamise skeem kaitseks klientide vahendeid, on vaja, et asjasse puutuvate tooteid pakkuvate finantsinstitutsioonide asukoht oleks mõnes liikmesriigis ja et kliendid ei paigutaks niisugustesse institutsioonidesse üle 100 000 euro, mistõttu on see kaitse nii territoriaalselt kui ka kvantitatiivselt piiratud.
- 80 Eespool toodud arvestades ei ole hageja tõendanud, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkt 11, artikli 5 lõike 1 punkt e ja artikli 14 lõige 2 on vastuolus direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikega 7.

b) Teine väiteosa, mille kohaselt on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet

- 81 Hageja väidab sisuliselt, et asjaolu, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punktis 11, artikli 5 lõike 1 punktis e ja artikli 14 lõikes 2 ei ole usalduskohustusi *ex ante* osamakse arvutamisel välja jäetud, on vastuolus võrdse kohtlemise põhimõttega, kuna sellised krediidasutused nagu hageja on võrreldavas olukorras investeerimisühingutega, keda on nimetatud delegeeritud määruse artikli 5 lõike 1 punktis e, kuid neid koheldakse erinevalt.
- 82 Kriisilahendusnõukogu vaidleb nendele argumentidele vastu.
- 83 Väärrib meeldetuletamist, et võrdse kohtlemise põhimõtte kui liidu õiguse üldpõhimõtte nõuab, et võrreldavaid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (3. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, punkt 95).
- 84 Kuna hageja viitab võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisele, peab ta täpselt määratlema võrreldavad olukorrad, mille suhtes ta leiab, et neid on käsitletud erinevalt, või erinevad olukorrad, mille suhtes ta leiab, et neid on käsitletud ühtemoodi (12. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Du Pont de Nemours (France) jt vs. komisjon, T-31/07, ei avaldata, EU:T:2013:167, punkt 311).
- 85 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt hinnatakse seda, kas eri olukorrad on võrreldavad, kõiki neid iseloomustavaid asjaolusid arvesse võttes. Eeskätt tuleb need asjaolud kindlaks teha ja neile tuleb anda hinnang vaidlusalust vahetegemist ette nägeva õigusakti eset ja eesmärki arvestades. Lisaks tuleb arvesse võtta selle valdkonna põhimõtteid ja eesmärke, millesse õigusakt kuulub (vt 3. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 86 Mis puudutab direktiivi 2014/59, määruse nr 806/2014 ja delegeeritud määruse 2015/63 eset ja eesmärki, siis tuleb meenutada, et need õigusaktid kuuluvad ühtse kriisilahenduskorra valdkonda, mille loomise eesmärk on vastavalt määruse nr 806/2014 põhjendusele 12 tagada maksejõuetute finantsinstitutsioonide probleemiga tegelemisel neutraalne lähenemisviis, suurendada ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide finantsinstitutsioonide stabiilsust ja vältida võimaliku kriisi levikut selles korras mitteosalevatesse liikmesriikidesse, et hõlbustada kogu siseturu toimimist.
- 87 Mis puudutab lisaks konkreetsemalt direktiivi 2014/59, määruse nr 806/2014 ja delegeeritud määruse 2015/63 sätteid, millega on kehtestatud *ex ante* osamaksed, siis nähtub eespool punktist 63, et nende eesmärk on tagada kindlustatuse loogika alusel, et finantssektor annab ühtsele kriisilahenduskorrale tema ülesannete täitmiseks piisavalt rahalisi vahendeid ja julgustab finantsinstitutsioone kasutama väiksema riskiga tegevusmudelit.
- 88 Neid põhimõtteid ja eesmärke arvestades tuleb esimesena analüüsida, kas krediidasutused, kellel on luba ka investeerimistegevusega tegelemiseks, nagu hageja, on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e nimetatud investeerimisühingutega (edaspidi „investeerimisühingud“) võrreldavas olukorras seoses usalduskohustuste arvessevõtmisega *ex ante* osamaksete arvutamisel.
- 89 Sellega seoses tuleb märkida, et *ex ante* osamaksete eesmärk on rahastada kriisilahenduse meetmeid, mille võtmine sõltub määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktist c ja lõikest 5 tulenevast tingimusest, et selline meede peab olema vajalik avalikes huvides, st võimaldama

- saavutada eelkõige selle määruse artikli 14 lõike 2 punktis b nimetatud eesmärgi vältida olulist negatiivset mõju, mida finantsinstitutsiooni likvideerimine finantsstabiilsusele avaldab, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sh turutaristutele, ja säilitades turudistsipliini.
- 90 Ent nagu on märgitud direktiivi 2019/2034 põhjenduses 4, ei tekita krediidasutused ja investeerimisühingud võrreldavat riski seoses kahjuliku mõjuga, mida nende maksejõuetus võib finantsstabiilsusele avaldada, sest erinevalt krediidasutustest ei ole investeerimisühingutel suuri jaeklientidele ja äriühingutele antud laenude portfelle ning nad ei võta vastu hoiuseid. Suured jaeklientidele ja äriühingutele antud laenude portfellid toovad nimelt kaasa ohu finantsstabiilsusele, kui võlgnikust jaekliendid või äriühingud ei suuda laene suures ulatuses asjaomastele krediidasutustele tagasi maksta või kui võetakse välja märkimisväärne osa hoiustest.
- 91 See on nii seda enam, et krediidasutuste ja investeerimisühingute kliendid on erinevad. Nimelt, nagu väidab kriisilahendusnõukogu, ilma et talle selles küsimuses vastu vaieldaks, koosneb investeerimisühingute klientuur isikutest, kes kasutavad finantsinstrumentidega seotud teatud spetsiifilisi teenuseid, kusjuures seda seisukohta kinnitab selliste ühingute kliendi mõiste määratlus direktiivi 2014/65 artikli 4 lõike 1 punktis 9. Seevastu, nagu nähtub määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktist 1, saavad krediidasutused, sh need, kellel on luba ka investeerimistegevusega tegelemiseks, avalikkuselt hoiuseid või muid tagasimakstavaid vahendeid ja annavad oma arvel laenu, mistõttu nad pakuvad oma teenuseid laiemale isikuteringile.
- 92 Neil asjaoludel on tõenäosus, et krediidasutuse suhtes toimub kriisilahendus määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti c ja lõike 5 alusel, suurem kui tõenäosus, et kriisilahendus toimub investeerimisühingu suhtes, mistõttu ei ole need kaks finantsinstitutsioonide kategooriat selles suhtes võrreldavas olukorras.
- 93 Samuti ei ole nende finantsinstitutsioonide olukord võrreldav seoses usalduskohustuste käsitlemisega.
- 94 Selles osas ei ole hageja tõsiseltvõetavalt vastu vaielnud sellele, et 9. septembri 1998. aasta väärtipaberituruseaduse (Wertpapierhandelsgesetz) (BGBl. 1998 I, lk 2708) § 84 lõike 2 kohaselt on investeerimisühingud, kellel ei ole lubatud hoiustamistehinguid teha, kohustatud klientidelt saadud vahendid viivitamata eraldama mõnes krediidasutuses avatud usalduskontole. Seevastu ei ole selline krediidasutus nagu hageja kohustatud investeerimistegevuse raames nii toimima, kuna – nagu nähtub eespool punktides 76–77 esitatud kaalutlustest – ta ei ole kohustatud neid vahendeid transiitkontolt tooteid pakkuvale finantsinstitutsioonile viivitamata üle kandma.
- 95 Neil asjaoludel ei ole hageja tõendanud, et investeerimisühingute usalduskohustuste riskitase on võrreldav nende krediidasutuste usalduskohustuste omaga, kellel on luba ka investeerimistegevusega tegelemiseks, nagu hagejal. Järelikult ei saa hageja väita, et nende krediidasutuste olukord, kellel on luba ka investeerimistegevusega tegelemiseks ja kelle hulka ta kuulub, on võrreldav investeerimisühingute omaga ning et seetõttu tuleb neid kahte liiki finantsinstitutsioone kohelda samamoodi seoses *ex ante* osamakse arvutamisel usalduskohustuste väljajätmisega.
- 96 Teisena väidab hageja, et delegeritud määruse 2015/63 artikli 3 punktiga 11 ja artikli 14 lõikega 2 koheldakse Saksamaal asuvaid finantsinstitutsioone erinevalt nendest finantsinstitutsioonidest, kes asuvad liikmesriikides, kes on kasutanud direktiivi 86/635 artikli 10 lõike 1 kolmandas lauses ette nähtud erandit.

- 97 Sellega seoses tuleb märkida, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teise lõigu punktile b ja direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikele 2 arvutab kriisilahendusnõukogu välja iga finantsinstitutsiooni aasta baasosamakse, nagu on märgitud eespool punktis 17. Osamakse on proportsionaalne sellega, kui suure osa moodustab finantsinstitutsiooni kohustuste summa – välja arvatud omavahendid ja tagatud hoised – osamakse liidu tasandil arvutatava osa puhul kõigi ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide ja osamakse riiklikul tasandil arvutatava osa puhul kõigi kõnealuse finantsinstitutsiooni asukoha liikmesriigi territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide kohustuste – välja arvatud omavahendid ja tagatud hoised – summast kokku.
- 98 Mis puudutab nende kohustuste kindlaksmääramist, mida tuleb arvutamisel arvesse võtta, siis väärib meeldetuletamist, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punktis 11 on „kohustuste kogusumma“ määratletud kui „kohustuste kogusumma, nagu määratletud [...] direktiivi 86/635[...] 3. jaos või [...] määruses [...] nr 1606/2002 [...] osutatud rahvusvaheliste finantsaruandlusstandardite kohaselt“.
- 99 Vastavalt direktiivi 86/635 artikli 10 lõikele 1, mis kuulub selle direktiivi 3. jakku, tuleb rahalisi vahendeid, mida finantsinstitutsioon haldab enda nimel, kuid teise isiku arvel, üldjuhul kajastada selle finantsinstitutsiooni bilansis, kui ta on vastava vara omanik.
- 100 Samas on direktiivi 86/635 artikli 10 lõike 1 kolmandas lauses sätestatud, et liikmesriigid võivad lubada asjaomastel finantsinstitutsioonidel kajastada neid vahendeid bilansiväliselt, tingimusel et on olemas erikord, mis võimaldab finantsinstitutsiooni kollektiivse likvideerimise korral need vahendid jaotatavast varast välja arvata.
- 101 Sellega seoses kinnitasid pooled, et Saksamaa Liitvabariigi poolt direktiivi 86/635 artikli 10 järgimiseks vastu võetud sätete kohaselt tuleb sellise krediitiasutuse usalduskohustused, kellel on luba tegeleda investeerimistegevusega ja kes asub selles riigis, nagu hageja, kajastada selle krediitiasutuse bilansis.
- 102 Pooled märkisid ka, et teatud liikmesriigid on kasutanud direktiivi 86/635 artikli 10 lõike 1 kolmanda lausega antud võimalust lubada nendes riikides asuval finantsinstitutsioonidel oma nimel, kuid teise isiku arvel hallatavaid vahendeid kajastada bilansiväliselt.
- 103 Hageja sõnul järeldub sellest, et kui finantsinstitutsiooni asukoht on liikmesriigis, kes on kasutanud direktiivi 86/635 artikli 10 lõike 1 kolmanda lausega antud võimalust, võib ta kajastada usaldussuhtega seotud kohustusi bilansiväliselt, mistõttu neid kohustusi ei võeta arvesse tema aasta baasosamakse arvutamisel. Seevastu võetakse arvutamisel arvesse selliste finantsinstitutsioonide usalduskohustusi, kelle asukoht on mõnes liikmesriigis, kes ei ole kasutanud võimalust lubada kajastada usaldussuhtega seotud vara ja kohustusi bilansiväliselt, nagu Saksamaa.
- 104 Seega tuleneb eespool punktis 103 kirjeldatud tagajärg määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teise lõigu punktist b ja direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikest 2 nende koostoimes, tõlgendatuna lähtuvalt direktiivi 86/635 3. jaost ja eelkõige selle artikli 10 lõike 1 kolmandast lausest, milles on määratletud finantsinstitutsioonide kohustuse mõiste ja nähtud liikmesriikidele ette võimalus otsustada erinevate eeskirjade kasuks seoses usalduskohustuste kajastamisega finantsinstitutsioonide bilansis.
- 105 Hageja ei ole aga vaidlustanud nende sätete kehtivust võrdse kohtlemise põhimõtte seisukohast.

- 106 Lisaks, kui hageja argumente tuleb mõista nii, et ta väidab tegelikult, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkt 11 ja artikli 14 lõige 2 rikuvad võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna need sätted ei võta arvesse erinevust eri liikmesriikide raamatupidamiseeskirjade vahel seoses usalduskohustuste kajastamisega finantsinstitutsioonide bilansis, siis tuleb märkida, et võrdse kohtlemise põhimõte ei saa anda komisjonile õigust ETLT artikli 290 alusel delegeeritud õigusakte vastu võttes tegutseda väljaspool pädevust, mille liidu seadusandja on talle selle sätte alusel andnud. Järelikult ei ole komisjoni ülesanne parandada liidu õiguse rakendamiseks vastu võetud lahknevaid riigisiseseid õigusnorme, välja arvatud juhul, kui talle on seadusandliku aktiga selleks pädevus antud.
- 107 Käesoleval juhul ei ole ei direktiiviga 2014/59 ega määrusega nr 806/2014 komisjonile antud pädevust ühtlustada riigisiseseid raamatupidamiseeskirju, mis käsitlevad usalduskohustuste kajastamist finantsinstitutsioonide bilansis.
- 108 Neil asjaoludel ei saa hageja komisjonile ette heita, et ta rikkus võrdse kohtlemise põhimõtet, kui ta ei kõrvaldanud lahknevusi nende kohustuste bilansis kajastamist käsitlevate riigisiseste raamatupidamiseeskirjade vahel.
- 109 Igal juhul, isegi kui eeldada, et komisjon oleks võinud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punktis 11 ette näha kohustuste teistsuguse määratluse kui see, mis sisaldub direktiivi 86/635 3. jaos, ei tulene sellest, et delegeeritud määruse artikli 3 punkt 11 rikub võrdse kohtlemise põhimõtet.
- 110 Nimelt, nagu nähtub kohtupraktikast, ei puuduta diskrimineerimiskeeld võimalikku kohtlemise erinevust, mis võib liikmesriigiti tuleneda eri liikmesriikide õigusaktide vahelistest lahknevustest, tingimusel et need õigusaktid mõjutavad kõiki nende kohaldamisalasse kuuluvaid isikuid ühtemoodi (vt selle kohta 16. juuli 2009. aasta kohtuotsus Horvath, C-428/07, EU:C:2009:458, punkt 55, ja 19. septembri 2013. aasta kohtuotsus Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, punkt 35).
- 111 See põhimõte töötati küll välja liidu õigusnormide tõlgendamise raames, et hinnata riigisisese õigusnormi kooskõla diskrimineerimiskeelu põhimõttega, kuid see kehtib samavõrd ka selle hindamisel, kas liidu õigusnorm, mis annab liikmesriikidele teatava kaalutusõiguse, mille alusel nad neid erinevaid õigusnorme vastu võtavad, on kehtiv (19. septembri 2013. aasta kohtuotsus Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, punkt 36).
- 112 Käesoleval juhul ei ole hageja väitnud ega veelgi vähem tõendanud, et asjaomased Saksa õigusnormid ei mõjuta kõiki nende kohaldamisalasse kuuluvaid isikuid ühtemoodi.
- 113 Lisaks võivad konkreetses tegevusvaldkonnas liidu õigusnormide vastuvõtmisel olla teatud ettevõtjatele nende individuaalse olukorra või nende suhtes muidu kohaldatavate riigisiseste õigusnormide seisukohast erinevad tagajärjed – seda ei saa pidada võrdse kohtlemise põhimõtte riiveks, kui need õigusnormid põhinevad objektiivsetel kriteeriumidel ja vastavad nende õigusnormidega seatud eesmärkidele (vt selle kohta analoogia alusel 19. septembri 2013. aasta kohtuotsus Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 114 Sellega seoses ei ole hageja esitanud Üldkohtule ühtegi asjaolu, millest nähtuks, et kuivõrd delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkt 11 viitab direktiivi 86/635 3. jaole, ei põhine see objektiivsetel kriteeriumidel, mis vastavad delegeeritud määrusega 2015/63 taotletavatele eesmärkidele.
- 115 Seega tuleb hageja argument tagasi lükata.
- 116 Kolmandana väidab hageja, et teda koheldakse ebavõrdselt võrreldes krediidasutustega, kes koostavad oma bilansi rahvusvaheliste raamatupidamisstandardite kohaselt, samas kui ta ei saa oma bilanssi nende standardite alusel koostada, kuna kohaldatavate Saksa õigusnormide kohaselt on ainult emaettevõtjatel õigus koostada oma bilanss üksnes nende standardite alusel.
- 117 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et selline väidetav ebavõrdne kohtlemine on sellise normi kohaldamise tagajärg, mis tuleneb kohaldatavatest Saksa õigusnormidest, mitte delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punktist 11, artikli 5 lõike 1 punktist e või artikli 14 lõikest 2, mille kehtivust hageja vaidlustab.
- 118 Teiseks ja igal juhul, nagu hageja ise möönab, oleks ta võinud koostada raamatupidamisaruandeid vastavalt rahvusvaheliste raamatupidamisstandarditele, kuid ta otsustas seda halduslikel ja rahalistel põhjustel mitte teha. Neil asjaoludel ei saa hageja väita, et sel põhjusel esineb ebavõrdne kohtlemine.
- 119 Eespool toodust tuleneb, et hageja ei ole tõendanud, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkt 11, artikli 5 lõike 1 punkt e või artikli 14 lõige 2 rikub võrdse kohtlemise põhimõtet.
- 120 Järelikult tuleb kaheteistkümnes väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

[...]

B. Väited, mis käsitlevad vaidlustatud otsuse õiguspärasust

1. Esimene väide, mille kohaselt on rikutud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e

- 144 Hageja väidab, et kuna kriisilahendusnõukogu keeldus *ex ante* osamaksete arvutamisel tema usalduskohustuste summat välja jätmast, rikkus ta delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e. Selle väite põhjendamiseks esitatud argumendid jagunevad kaheks.
- a) Esimene väiteosa, mille kohaselt ei ole arvesse võetud asjaolu, et hageja vastab kõigile delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e ette nähtud tingimustele*
- 145 Hageja väidab, et kuna vaidlustatud otsuses keelduti tema usalduskohustuste summat *ex ante* osamaksete arvutamisel välja jätmast, on sellega rikutud delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e.
- 146 Kriisilahendusnõukogu vaidleb sellele argumendile vastu.

- 147 Nagu nähtub eespool punktidest 39–52, tuleb delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e tõlgendada nii, et see ei võimalda hageja usalduskohustusi tema *ex ante* osamakse arvutamisel välja jätta.
- 148 Neil asjaoludel ei rikkunud kriisilahendusnõukogu õigusnormi, kui ta ei jätnud nende kohustuste summat hageja *ex ante* osamakse arvutamisel välja.
- 149 Järelikult tuleb esimese väite esimene osa põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

b) Teine väiteosa, mis puudutab delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e kohaldamist analoogia alusel

- 150 Hageja väidab, et juhul kui delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e tuleb tõlgendada nii, et see ei võimalda tema usalduskohustusi tema *ex ante* osamakse arvutamisel välja jätta, nõuavad delegeeritud määruse eesmärk ning võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtted, et seda sätet kohaldataks tema olukorrale analoogia alusel.
- 151 Kriisilahendusnõukogu vaidleb nendele argumentidele vastu.
- 152 Kõigepealt väärrib meeldetuletamist, et kohtupraktika kohaselt on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e kohaldamine olukordadele, mis on selles sättes silmas peetud olukordadega samastatavad, isegi kui need ei vasta kõigile selles sättes ette nähtud tingimustele, vastuolus selle sätte sõnastusega (vt selle kohta 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 92).
- 153 Nii leidis Euroopa Kohus, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 ei anna pädevatele ametiasutustele kaalutusõigust jätta teatud kohustused direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikes 2 osutatud *ex ante* osamaksete riskipõhisel korrigeerimisel välja, vaid selles on hoopis täpselt loetletud tingimused, mille täitmise korral võib teatud kohustused *ex ante* osamaksete arvutamisel välja jätta (vt selle kohta 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 93).
- 154 Järelikult vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei rikkunud kriisilahendusnõukogu õigusnormi, kui ta ei kohaldanud tema suhtes analoogia alusel delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e.
- 155 Hageja viidatud võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtete arvessevõtmine ei saa õigustada teistsugust tulemust, kuna delegeeritud määruses 2015/63 on vahet tehtud olukordadel, millel on märkimisväärsed erisused, mis on otseselt seotud asjaomaste kohustustega kaasnevate riskidega (3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 95).
- 156 Igal juhul, arvestades eespool punktides 83–120 esitatud kaalutlusi, ei saa hageja väita, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punkti e analoogia alusel kohaldamata jätmine on vastuolus võrdse kohtlemise põhimõttega.
- 157 Sama järeldus tuleb teha proportsionaalsuse põhimõtte kohta.

- 158 Sellega seoses nähtub kohtupraktikast, et liidu õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluv proportsionaalsuse põhimõte nõuab, et liidu institutsioonide aktid oleksid kõnealuste õigusnormidega taotletavate õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks sobivad ega läheks kaugemale sellest, mis on nende eesmärkide saavutamiseks vajalik, kusjuures juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meetet, ning tekitatud ebamugavused ei tohi olla seatud eesmärke arvestades ülemäära suured (4. mai 2016. aasta kohtuotsus Philip Morris Brands jt, C-547/14, EU:C:2016:325, punkt 165, ja 20. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank vs. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, punkt 142; vt selle kohta ka 8. juuni 2010. aasta kohtuotsus Vodafone jt, C-58/08, EU:C:2010:321, punkt 51).
- 159 Mis puudutab kõigepealt hageja *ex ante* osamakse arvutamisel tema usalduskohustuste arvessevõtmise sobivust, siis ei vaidle hageja vastu sellele, et tema usalduskohustuste arvessevõtmine osamakse arvutamisel aitab saavutada *ex ante* osamaksete eesmärke, mida on kirjeldatud eespool punktis 63, andes ühtsele kriisilahenduskorrale tema ülesannete täitmiseks piisavalt rahalisi vahendeid ja julgustades finantsinstitutsioone kasutama väiksema riskiga tegevusmudelit.
- 160 Sellega seoses esitas hageja üksnes tõendamata väiteid.
- 161 Nimelt väidab hageja esiteks, et tema usalduskohustuste arvessevõtmine tema *ex ante* osamakse arvutamisel paneb talle talumatu koormuse, mis on tema suurusega selgelt ebaproportsionaalne. Ent arvestades eespool punktides 39–52 esitatud kaalutlusi, ei saa sellise argumendiga nõustuda, kuna delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktis e sätestatud kohustuste väljajätmine ei sõltu mitte asjaomaste finantsinstitutsioonide suurusest, vaid sellest, kas on täidetud kõnealuse sättega kehtestatud tingimused, millel ei ole seost nende institutsioonide suurusega.
- 162 Teiseks väidab hageja, et usalduskohustuste summa kaasamine tema kohustuste väljaarvutamisse tema *ex ante* osamakse kindlaksmääramisel on vastuolus direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikes 7 sätestatud kriteeriumidega. Sellega seoses piisab, kui tõdeda, et hageja ei selgita õiguslikult piisavalt, milline on seos selle argumendi ja proportsionaalsuse põhimõtte vahel.
- 163 Mis puudutab seejärel hageja *ex ante* osamakse arvutamisel usalduskohustuste arvessevõtmise vajalikkust eespool punktis 63 mainitud eesmärkide seisukohast, siis tuleb tõdeda, et hageja esitab sisuliselt kaks argumenti.
- 164 Esiteks väidab hageja, et tema usalduskohustuste arvessevõtmine ei ole vajalik, kuna klientide rahalised vahendid on juba hoiustatud tooteid pakkuvates finantsinstitutsioonides ja neid kaitseb nende institutsioonide hoiuste tagamise skeem ning on olemas piisavad tagatised, et neid kliente kaitstakse maksejõuetuse valdkonnas kohaldatava õigusega. Tema sõnul toob usalduskohustuste arvessevõtmine kaasa nende kohustuste võimaliku kahekordse arvessevõtmise tema *ex ante* osamakse arvutamisel.
- 165 Sellega seoses ei selgita hageja siiski, milline konkreetne *ex ante* osamaksete arvutamise meetod oleks finantsinstitutsioonide jaoks vähem piirav, kuid samas sobiv selleks, et sama tõhusalt saavutada eespool punktis 63 nimetatud eesmärgid, kompenseerides eelkõige ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevate rahaliste vahendite vähenemise, mis oleks tingitud sellisest väljajätmisest.

- 166 Lisaks ja igal juhul ei ole hageja esitanud ühtegi asjaolu, mis võiks kahtluse alla seada eespool punktis 79 mainitud kriisilahendusnõukogu seisukoha, et selleks, et hoiuste tagamise skeem kaitseks klientide rahalisi vahendeid, on vaja, et asjasse puutuvate tooteid pakkuvate finantsinstitutsioonide asukoht oleks mõnes liikmesriigis ja et kliendid ei paigutaks sellistesse finantsinstitutsioonidesse üle 100 000 euro.
- 167 Mis puudutab lõpuks hageja argumenti, et tema usalduskohustuste arvessevõtmine toob kaasa nende kohustuste väidetava kahekordse arvessevõtmise tema *ex ante* osamakse arvutamisel, siis piisab, kui tõdeda, et hageja ei esita ühtegi argumenti, mis näitaks, et komisjon soovis delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõike 1 punktiga e täielikult välistada kohustuste igasuguse kahekordse arvessevõtmise.
- 168 Teiseks väidab hageja, et usalduskohustuste arvessevõtmine tema *ex ante* osamakse arvutamisel ei vasta vajalikkuse kriteeriumile, kuna maksejõuetuse korral oleks tema klientidel õigus usaldussuhte alusel tema poolt hallatavate varade eraldamisele, mis annab tunnistust sellest, et nende klientide kaitseks on olemas piisavad tagatised.
- 169 Esiteks tuleb need argumendid tagasi lükata samadel põhjustel, mis on esitatud eespool punktis 165.
- 170 Teiseks ja igal juhul ei ole hageja tõendanud, et tema klientide varad ja raha on maksejõuetuse korral tagatud tagatistega, mis on võrreldavad nendega, mis tagavad investeerimisühingute klientide varad ja raha, nagu on märgitud eespool punktides 75–77.
- 171 Lõpuks ei ole hageja esitanud Üldkohtule ühtegi konkreetset tõendit, mis tõendaks, et usalduskohustuste arvessevõtmine tema *ex ante* osamakse arvutamisel tooks kaasa ebamugavused, mis on eespool punktis 63 mainitud eesmärkidega ilmselgelt ebaproportsionaalsed.
- 172 Neil asjaoludel tuleb esimese väite teine osa ja seega väide tervikuna tagasi lükata.

[...]

2. Aasta sihttaseme kindlaksmääramise põhjendused

- 240 Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et põhjenduse puudumine või ebapiisav põhjendamine kujutab endast avalikul huvil põhinevat väidet, mille liidu kohus võib või koguni peab omal algatusel tõstatama (vt 2. detsembri 2009. aasta kohtuotsus komisjon vs. Iirimaa jt, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika). Järelikult võib või isegi peab Üldkohus arvesse võtma ka muid põhjenduste puudusi kui need, millele viitab hageja, ja seda muu hulgas siis, kui need ilmnevad menetluse käigus.
- 241 Käesolevas asjas leiab Üldkohus, et ta peab omal algatusel analüüsima, kas kriisilahendusnõukogu rikkus oma põhjendamiskohustust seoses aasta sihttaseme kindlaksmääramisega.
- 242 Sel eesmärgil kuulati pooled menetlust korraldava meetmega ja kohtuistungil ära kõigi vaidlustatud otsuses sisalduvate aasta sihttaseme kindlaksmääramist puudutavate võimalike põhjendamisvigade teemal.

- 243 Pärast seda täpsustust tuleb meenutada, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 69 lõikele 1 peavad 1. jaanuaril 2016 alanud kaheksa-aastase esialgse perioodi (edaspidi „algne periood“) lõpuks ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevad rahalised vahendid saavutama lõpliku sihttaseme, mis on vähemalt 1% kõigi osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste summast (edaspidi „lõplik sihttase“).
- 244 Määruse nr 806/2014 artikli 69 lõike 2 kohaselt jaotatakse *ex ante* osamaksed algse perioodi ajalisel võimalikult ühtlaselt, kuni saavutatakse eespool punktis 243 viidatud lõplik sihttase, kuid võttes nõuetekohaselt arvesse majandustsükli faasi ja mõju, mida protsüklilised osamaksed võivad avaldada finantsinstitutsioonide finantsseisundile.
- 245 Määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikes 2 on täpsustatud, et kõigi ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide tasutavad osamaksed ei ületa 12,5% lõplikust sihttasemest.
- 246 *Ex ante* osamaksete arvutamise meetodi kohta on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõikes 2 sätestatud, et kriisilahendusnõukogu määrab nende summa kindlaks aasta sihttaseme alusel, võttes arvesse lõplikku sihttaset, ning eelmise aasta tagatud hoiuste keskmise summa alusel, mis arvutatakse kord kvartalis kõigi ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide jaoks.
- 247 Rakendusmääruse 2015/81 artikli 4 kohaselt arvutab kriisilahendusnõukogu iga finantsinstitutsiooni *ex ante* osamakse aasta sihttaseme alusel, mis määratakse kindlaks lõpliku sihttaseme suhtes ja kooskõlas delegeeritud määruses 2015/63 sätestatud meetodikaga.
- 248 Nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjendusest 48, määras kriisilahendusnõukogu käesolevas asjas 2021. aasta osamakseperioodi aasta sihttasemeks 11 287 677 212,56 eurot.
- 249 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 36 ja 37 selgitas kriisilahendusnõukogu sisuliselt, et aasta sihttase tuleb kindlaks määrata analüüsi alusel, milles käsitletakse tagatud hoiuste muutust eelmiste aastate jooksul ja kõiki asjakohaseid majandusolukorra muutusi, ning analüüsi alusel, milles käsitletakse tegevustsükli faasiga seotud näitajaid ja protsükliliste osamaksete mõju finantsinstitutsioonide finantsseisundile. Seejärel pidas kriisilahendusnõukogu kohaseks määrata kindlaks koefitsient, mis põhines sellel analüüsil ja ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevatel rahalistel vahenditel (edaspidi „koefitsient“). Kriisilahendusnõukogu kohaldas seda koefitsienti ühele kaheksandikule 2020. aastal tagatud hoiuste keskmisest summast, et arvutada aasta sihttase.
- 250 Kriisilahendusnõukogu esitas koefitsiendi kindlaksmääramiseks kasutatud arvutuskäigu vaidlustatud otsuse põhjendustes 38–47.
- 251 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 38 konstateeris kriisilahendusnõukogu jätkuvat suundumust kõigi ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste summa suurenemise suunas. Täpsemalt oli nende hoiuste keskmine summa, arvutatuna kord kvartalis, 2020. aasta puhul 6,689 triljonit eurot.
- 252 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 40 ja 41 kirjeldas kriisilahendusnõukogu tagatud hoiuste prognoositavat muutust algse perioodi kolme ülejäänud aasta jooksul, st aastatel 2021–2023. Tema hinnangul jäi tagatud hoiuste aastane kasvumäär kuni algse perioodi lõpuni vahemikku 4–7%.

- 253 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 42–45 andis kriisilahendusnõukogu hinnangu tegevustsükli etapile ja võimalikule protsükliilisele mõjule, mida *ex ante* osamaksed võivad avaldada finantsinstitutsioonide finantsseisundile. Ta märkis, et oma hinnangus võttis ta arvesse mitut näitajat, nagu komisjoni sisemajanduse koguprodukti kasvuproгноos ja Euroopa Keskpanga sellekohased prognoosid või erasektori krediidivoog protsendina sisemajanduse koguproduktist.
- 254 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 46 järeldas kriisilahendusnõukogu, et kuigi on mõistlik eeldada, et pangandusliidus jätkub tagatud hoiuste kasv, on kasvutempo väiksem kui 2020. aastal. Sellega seoses märkis kriisilahendusnõukogu vaidlustatud otsuse põhjenduses 47, et tulevaste aastate suhtes, st kuni 2023. aastani, kasutas ta tagatud hoiuste kasvumäärade puhul „ettevaatlikku lähenemisviisi“.
- 255 Neid kaalutlusi arvestades määras kriisilahendusnõukogu vaidlustatud otsuse põhjenduses 48 koefitsiendiks 1,35%. Seejärel arvutas ta aasta sihttaseme summa, korrutades 2020. aastal tagatud hoiuste keskmise summa selle koefitsiendiga ja jagades selle arvutuse tulemuse kaheksaga järgmise matemaatilise valemi alusel, mis on esitatud selle otsuse põhjenduses 48:
- $$\text{„Siht}_0 \text{ [aasta sihttaseme summa]} = \text{Tagatud hoiused kokku}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11\,287\,677\,212,56 \text{ eurot}“.$$
- 256 Kohtuistungil kinnitas kriisilahendusnõukogu siiski, et ta määras 2021. aasta osamakseperioodiks aasta sihttaseme kindlaks järgmiselt.
- 257 Esiteks määras kriisilahendusnõukogu prognoosiva analüüsi põhjal kõigi ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste prognoositud summaks algse perioodi lõpus ligikaudu 7,5 triljonit eurot. Selle summani jõudmiseks võttis kriisilahendusnõukogu arvesse tagatud hoiuste keskmist summat 2020. aastal, milleks oli 6,689 triljonit eurot, tagatud hoiuste aastast 4% kasvumäära ning algse perioodi lõpuni veel alles jäänud osamakseperioodide arvu, milleks oli kolm perioodi.
- 258 Teiseks arvutas kriisilahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 69 lõikele 1 sellest 7,5 triljonist eurost 1% ja sai lõpliku sihttaseme hinnangulise summa, mis pidi saavutatama algse perioodi lõpuks ja mis oli ligikaudu 75 miljardit eurot.
- 259 Kolmandaks lahutas kriisilahendusnõukogu viimati nimetatud summast rahalised vahendid, mis olid ühtse kriisilahendusfondi kasutada juba 2021. aastal, st ligikaudu 42 miljardit eurot, ning sai tulemuseks summa, mis tuli veel maksta ülejäänud osamakseperioodidel enne algse perioodi lõppu, s.o aastatel 2021–2023. See summa oli ligikaudu 33 miljardit eurot.
- 260 Neljandaks jagas kriisilahendusnõukogu viimati nimetatud summa kolmega, jaotades selle ühetaoliselt kolme ülejäänud osamakseperioodi vahel. Aasta sihttasemeks 2021. aasta osamakseperioodi puhul määrati seega eespool punktis 248 nimetatud summa ehk ligikaudu 11,287 miljardit eurot.
- 261 Kriisilahendusnõukogu kinnitas kohtuistungil ka, et ta oli avalikustanud teabe selle kohta, mille eespool punktides 257–260 kirjeldatud meetod põhines ja mis võimaldas hagejal mõista meetodit, mille alusel aasta sihttase kindlaks määrati. Eelkõige täpsustas ta, et 2021. aasta mais – st pärast vaidlustatud otsuse vastuvõtmist, kuid enne käesolevas asjas hagi esitamist – avaldas ta oma veebisaidil teabelehe pealkirjaga „Fact Sheet 2021“ (edaspidi „teabeleht“), milles oli märgitud

- lõpliku sihttaseme hinnanguline summa. Samuti kinnitas kriisilahendusnõukogu, et ühtses kriisilahendusfondis kasutada olevate rahaliste vahendite summa oli samuti kättesaadav tema veebisaidil ja muude avalike allikate kaudu ning seda ammu enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist.
- 262 Mis puudutab põhjendamiskohustuse sisu, siis tuleneb kohtupraktikast, et liidu institutsiooni, asutuse või organi tehtud otsuse põhjendustes peavad eelkõige puuduma vastuolud, et asjaomastel isikutel oleks võimalik teada saada otsuse tegelikke põhjusi, et kaitsta oma õigusi pädevas kohtus, ja et viimane saaks teha kontrolli (vt selle kohta 10. juuli 2008. aasta kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America vs. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169 ja seal viidatud kohtupraktika; 22. septembri 2005. aasta kohtuotsus Suproco vs. komisjon, T-101/03, EU:T:2005:336, punktid 20 ja 45–47, ning 16. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Kreeka vs. komisjon, T-241/13, EU:T:2015:982, punkt 56).
- 263 Samuti, kui vaidlustatud otsuse vastuvõtja esitab otsuse põhjenduste kohta teatavaid selgitusi liidu kohtu menetluses, peavad need selgitused olema kooskõlas selles otsuses esitatud kaalutlustega (vt selle kohta 22. septembri 2005. aasta kohtuotsus Suproco vs. komisjon, T-101/03, EU:T:2005:336, punktid 45–47, ja 13. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Printeos jt vs. komisjon, T-95/15, EU:T:2016:722, punktid 54 ja 55).
- 264 Kui vaidlustatud otsuses esitatud kaalutlused ei ole kooskõlas selliste kohtumenetluses antud selgitustega, ei täida asjaomase otsuse põhjendused eespool punktides 217 ja 218 meenutatud ülesandeid. Eelkõige takistab selline vastuolu esiteks huvitatud isikutel enne hagi esitamist teada saada vaidlustatud otsuse tegelikke põhjendusi ja valmistada ette oma kaitset nende suhtes ning teiseks liidu kohtul teha kindlaks põhjused, mis olid selle otsuse tegelik õiguslik alus, ning analüüsida nende vastavust kohaldatavatele õigusnormidele.
- 265 Lõpuks tuleb märkida, et kui kriisilahendusnõukogu võtab vastu otsuse, millega määratakse kindlaks *ex ante* osamaksed, peab ta teavitama asjaomaseid finantsinstitutsioone nende osamaksete arvutamise meetodist (vt 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon vs. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 122).
- 266 Sama kehtib ka aasta sihttaseme kindlaksmääramise meetodi kohta, kuna see summa on sellise otsuse ülesehituse seisukohast olulise tähtsusega. Nagu nähtub rakendusmääruse 2015/81 artiklist 4, seisneb nimelt *ex ante* osamaksete arvutamise meetod selle summa jagamises kõigi asjasse puutuvate finantsinstitutsioonide vahel, mistõttu selle summa suurendamine või vähendamine toob kaasa iga finantsinstitutsiooni *ex ante* osamakse vastava suurenemise või vähendamise.
- 267 Eespool toodust nähtub, et kuigi kriisilahendusnõukogu on kohustatud vaidlustatud otsusega andma finantsinstitutsioonidele selgitusi aasta sihttaseme kindlaksmääramise meetodi kohta, peavad need selgitused olema kooskõlas selgitustega, mille kriisilahendusnõukogu esitab kohtumenetluses ja mis puudutavad tegelikult kohaldatud meetodit.
- 268 Ent käesolevas asjas see nii ei ole.
- 269 Nimelt tuleb kõigepealt märkida, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 48 on välja toodud matemaatiline valem, mille põhjal määrati kindlaks aasta sihttase. Kuid on ilmnenu, et see valem ei hõlma kriisilahendusnõukogu poolt tegelikult kohaldatud meetodi elemente, nagu seda meetodit selgitati kohtuistungil. Nimelt, nagu nähtub eespool punktidest 257–260, sai

kriisilahendusnõukogu seda meetodit kasutades aasta sihttaseme summa nii, et ta lahutas lõplikust sihttasemest ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevad rahalised vahendid, arvutades seega välja summa, mis tuli maksta kuni algse perioodi lõpuni, ning jagas viimati nimetatud summa kolmeks. Need kaks arvutamise etappi ei nähtu aga sellest matemaatilisest valemist mitte mingil kujul.

- 270 Seda järeldust ei sea kahtluse alla ka kriisilahendusnõukogu kinnitus, et 2021. aasta mais avaldas ta teabelehe, milles oli märgitud võimaliku lõpliku sihttaseme summa teatud vahemikuna, ja oma veebilehel ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevate rahaliste vahendite summa. Sõltumata küsimusest, kas hageja oli nendest summadest tegelikult teadlik, ei olnud tal nimelt ainuüksi nende põhjal võimalik aru saada, et kriisilahendusnõukogu tegi tegelikult eespool punktis 269 nimetatud kaks arvutustehet, kusjuures olgu lisaks täpsustatud, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 48 ette nähtud matemaatilises valemis neid tehteid isegi ei mainitud.
- 271 Sarnased vastuolud mõjutavad ka viisi, kuidas määrati kindlaks koefitsient 1,35%, millel on eespool punktis 255 viidatud matemaatilises valemis ometi kõige tähtsam roll. Seda koefitsienti võib nimelt mõista nii, et see põhineb muude parameetrite hulgas tagatud hoiuste prognoositud kasvul algse perioodi ülejäänud aastatel. Ent nagu kriisilahendusnõukogu kohtuistungil mõonis, määrati see koefitsient kindlaks nii, et sellega saaks põhjendada aasta sihttaseme summa arvutamise tulemust – st pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu oli selle summa välja arvutanud eespool punktides 257–260 esitatud nelja sammu alusel ehk jagades kolmeks summa, mis saadi ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevate rahaliste vahendite lahutamisel lõplikust sihttasemest. Vaidlustatud otsusest sellist arvutuskäiku aga ei nähtu.
- 272 Lisaks väärrib meeldetuletamist, et teabelehe kohaselt jäi hinnanguline lõpliku sihttaseme summa vahemikku 70–75 miljardit eurot. See vahemik ei ole aga kooskõlas vaidlustatud otsuse põhjenduses 41 esitatud tagatud hoiuste kasvumäärade 4–7% vahemikuga. Nimelt märkis kriisilahendusnõukogu kohtuistungil, et aasta sihttaseme kindlaksmääramisel lähtus ta tagatud hoiuste 4% kasvumäärast – mis on teisenä viimati nimetatud vahemiku madalaim määr – ning sai seega lõplikuks hinnanguliseks sihttasemeks 75 miljardit eurot, mis on esimesena nimetatud vahemiku kõrgeim väärtus. Seega esineb lahknevus nende kahe vahemiku vahel. Nimelt esiteks sisaldab tagatud hoiuste muutuse määrade väljendav vahemik ka väärtusi, mis ületavad 4% määrade, kuid mille kohaldamise tulemusel oleks lõpliku sihttaseme hinnanguline summa olnud suurem kui see, mis jäänuks selle sihttaseme vahemikku. Teiseks ei ole hagejal võimalik aru saada, miks kriisilahendusnõukogu arvas selle sihttaseme vahemikku summade, mis olid väiksemad kui 75 miljardit eurot. Nimelt tuli selleks kohaldada alla 4% suurust määrade, mis ei jää aga tagatud hoiuste kasvumäärade vahemikku. Neil asjaoludel ei olnud hagejal võimalik kindlaks teha, kuidas kriisilahendusnõukogu kasutas nende hoiuste muutuse määrade vahemikku, et arvutada välja hinnanguline lõplik sihttase.
- 273 Sellest järeldub, et mis puudutab aasta sihttaseme kindlaksmääramist, siis ei ole kriisilahendusnõukogu tegelikult kohaldatud meetod, nagu seda kohtuistungil selgitati, sama mis vaidlustatud otsuses kirjeldatud meetod, mistõttu tegelikke põhjusi, millest lähtuvalt see sihttase kindlaks määrati, ei saanud vaidlustatud otsuse alusel kindlaks teha ei finantsinstitutsioonid ega ka Üldkohus.
- 274 Eespool toodut arvestades tuleb tuvastada, et vaidlustatud otsuses on aasta sihttaseme kindlaksmääramisel tehtud põhjendamisvigu. Järelikult tuleb vaidlustatud otsus sel põhjusel tühistada.

C. Järeldus

275 Üldkohtu omal algatusel tehtud analüüsi põhjal tuleb tuvastada, et vaidlustatud otsuses on aasta sihttaseme kindlaksmääramisel tehtud põhjendamisvigu. Kuna juba ainuüksi nende vigade tõttu on selle otsuse tühistamine põhjendatud, tuleb otsus hagejat puudutavas osas tühistada.

[...]

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Tühistada Max Heinr. Sutor OHGd puudutavas osas Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) 14. aprilli 2021. aasta otsus SRB/ES/2021/22 ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2021. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta.
2. Jätta otsuse SRB/ES/2021/22 tagajärjed Max Heinr. Sutor OHGd puudutavas osas kehtima seni, kuni mõistliku aja jooksul, mis ei tohi ületada kuut kuud alates käesoleva kohtuotsuse kuulutamisest, jõustub Ühtse Kriisilahendusnõukogu uus otsus, millega määratakse kindlaks selle finantsinstitutsiooni 2021. aasta eest ühtsesse kriisilahendusfondi tehtav *ex ante* osamakse.
3. Jätta Ühtse Kriisilahendusnõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Max Heinr. Sutor OHG kohtukulud.

Kornezov

De Baere

Petrlík

Kecsmár

Kingston

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 8. mail 2024 Luxembourgis.

Allkirjad